

Arrest

**nr. 165 434 van 8 april 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat L. DE FURSTENBERG en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 oktober 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juni 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 september 2015.

1.3. Op 4 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Baladiyat, Bagdad (Centraal-Irak). Vanaf januari 2009 zou u als gewoon agent (Shurta) bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken zijn aangesteld. U zou aanvankelijk gedurende anderhalf jaar in het ministerie zelf op het onthaal hebben gewerkt en vervolgens zou u bij de dienst "interne zaken" aan de slag zijn gegaan. U zou op verschillende locaties, e.g. de urgentiepolitie, het burgerlijk register, de dienst nationaliteiten afdeling woonstkaarten etc., zijn aangesteld en had de taak om ambtenaren en politieagenten te controleren en eventuele fraude op te sporen. In november 2012 zou u zijn overgeplaatst naar de politieafdeling van Tarmiya - een soennitische regio - waar u eveneens instond voor de interne controle. Op 1 juni 2014 zou u door uw overste bij het kantoor van Tarmiya zijn opgebeld met de melding dat u zich bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken diende aan te melden. Op het ministerie zou u zijn ontboden bij 'naqib' M.(...). Hij zou u duidelijk gemaakt hebben dat Irak enkel de sjiieten toebehoort en dat het onaanvaardbaar is dat sjiieten door soennieten gedood worden. Als enige sjiiet werkzaam in het soennitische Tarmiya zou hij u de opdracht gegeven hebben om informatie te verzamelen over de inwoners, hun werkzaamheden, aantal familieleden, hun bezigheden, ea. Hij zou tevens hebben kenbaar gemaakt dat hij de bedoeling had om wapens in Tarmiya binnen te smokkelen en om soennieten op straat te doden. Uit vrees voor zijn reactie zou u hiertegen niet zijn ingaan en zou u zich vervolgens naar uw werkplaats in Tarmiya hebben begeven. U had echter niet de intentie om enig gevolg te geven aan de opdracht die u had gekregen en u zou uw gewone werkzaamheden hebben verdergezet. Op 18 juni 2014 zou u door een onbekend nummer zijn opgebeld en zou u gevraagd zijn hoever u stond met uw opdracht. U zou te horen hebben gekregen dat u geen keuze had en verplicht was uw opdracht uit te voeren. In de daaropvolgende dagen zou u nog meermaals door onbekende nummers zijn opgebeld maar u zou geen van de oproepen hebben beantwoord daar u ervan overtuigd was dat deze oproepen verband hielden met de opdracht die u van M.(...) had gekregen. Daar de telefoontjes bleven komen zou u vanaf 20 juni 2014, uit schrik, niet meer naar uw werk zijn teruggekeerd. Ook hierna bleef u van onbekende nummers oproepen ontvangen, doch u bleef deze negeren. Op 23 juni 2014 zou een onbekend persoon u bij u thuis zijn komen opzoeken. U zou op dat moment niet thuis zijn geweest maar later via uw moeder vernomen hebben dat een vriend/collega naar u was komen vragen. Hierop zou u uw telefoon hebben uitgeschakeld. Op 29 juni 2014 zou uw woning plots zijn beschoten. U wilde uw familie niet ongerust maken en vertelde hen niets over uw weigering om de opdracht van M.(...) uit te voeren en de bedreigingen die u had gekregen. U zou uw familie hebben gezegd dat jullie door een criminele bende werden beschoten en hen hebben aangeraden de woning te verlaten. Uw familie zou naar Mahmudiya zijn gegaan waar ze tot op heden bij kennissen van uw vader verblijven. Zelf zou u naar uw vriend/collega A.(...) in Adhamiya zijn gegaan. Via A.(...) zou u vernomen hebben dat u sinds juli 2014 als afwezig bent ingeschreven op uw werk alsook dat een onderzoek naar u werd opgestart wegens uw desertie. U vermoedt echter dat nog andere aanklachten tegen u werden ingediend en dit omwille van uw weigering gehoor te geven aan de opdracht van M.(...). Uit vrees voor de straf die u zou kunnen krijgen omwille van uw desertie en eventuele andere aanklachten zou u, op aanraden van A.(...), beslist hebben Irak te verlaten. Op 17 oktober 2014 zou u naar Noord-Irak zijn gereisd en van daaruit zou u, met uw eigen paspoort en een Italiaans visum, naar Portugal zijn gereisd. Vervolgens zou u via Frankrijk naar België, waar u op 22 oktober 2014 zou zijn aangekomen, zijn verder gereisd. U diende op 24 oktober 2014 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van een woonstkaart op naam van uw vader, een kleurenkopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van een attest van uw werkgever mbt. uw afwezigheid op het werk, een kopie van een attest van uw werkgever mbt. het onderzoek dat naar u werd opgestart inzake uw desertie, een kopie van de aanstellingsbrief bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, kopieën van twee documenten van uw werkgever inzake een correctie die werd aangebracht in uw familienaam, een kopie van een attest van uw werkgever inzake de aanvang van uw werk bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een kopie van een aanstellingsbrief bij de afdeling interne zaken, een kopie van een uittreksel uit het bevolkingsregister, een certificaat betreffende uw werkzaamheden in Tarmiya, een kopie van een attest betreffende uw overplaatsing naar de dienst nationaliteiten, een kopie van een attest betreffende uw opleiding bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een kopie van een attest mbt. uw overplaatsing naar Tarmiya, een kopie van een attest ter staving van het feit dat u nooit een wapen in uw bezit had en 20 kopieën van foto's mbt. de beschieting van uw woning.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er in uw hoofde door het CGVS niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet dient vooreerst te worden opgemerkt dat

er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend en die ertoe zouden hebben geleid dat u in oktober 2014 Irak diende te verlaten.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees te worden bestraft voor desertie. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw desertie noch aan de feiten die zich zouden hebben voorgedaan nadat u uw werkplaats onwettig verliet.

Zo dient vooreerst te worden gewezen op een aantal eigenaardigheden in uw verklaringen. U stelde op 1 juni 2014 bij naqib M.(...) te zijn ontboden en daar de opdracht te hebben gekregen de soennitische inwoners in Tarmiya te bespioneren én vernomen te hebben dat M.(...) van plan was om wapens de regio binnen te smokkelen en soennitische inwoners op straat te vermoorden. Dat M.(...) u echter zomaar met deze opdracht zou hebben belast, dit zonder eerst te proberen een duidelijk beeld te krijgen van uw visie en mogelijke loyaliteit ten aanzien van zijn toch wel verregaand plan, is niet aannemelijk. U merkte immers op dat u aanvankelijk nog weerwoord bood en M.(...) erop wees dat u geen onderscheid maakte tussen sjiieten en soennieten alsook dat er in Irak nog verschillende andere bevolkingsgroepen leven (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Dat M.(...) u, desondanks uw reactie waaruit toch kon worden afgeleid dat u zijn streven naar een zuiver sjiitisch Irak niet zomaar deelde, bovendien zou hebben ingelicht over zijn plannen om wapens in Tarmiya binnen te brengen en soennitische bewoners ginds neer te schieten, is weinig waarschijnlijk (zie gehoorverslag CGVS p. 24, 25 en 26). U verklaarde voorts dat u op 18 juni 2014 werd opgebeld met de vraag hoever u stond met uw opdracht en vervolgens nog gedurende enkele dagen anonieme telefoons kreeg die u echter niet beantwoordde. U was er immers van overtuigd dat deze telefoons afkomstig waren van de entourage van M.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 26 en 27). U zou uiteindelijk op 20 juni 2014 hebben beslist om niet meer naar uw werk terug te keren, dit uit schrik. Waarom u echter op dat moment besliste te stoppen met uw werk is niet duidelijk. Zo stelde u dat u uw werk stopte omdat ze uw telefoonnummer hadden en u vreesde dat ze naar uw werk zouden komen. U er echter op gewezen dat ze uw telefoonnummer voordien toch al hadden, herhaalde u nogmaals te vrezen dat ze naar uw werk zouden komen. Uiteindelijk haalde u nog aan dat u uw werk stopte omdat u uw familie moest beschermen. U vreesde dat uw vader mogelijks ergens onderweg zou kunnen worden doodgeschoten (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Gezien u ervan uitging dat de anonieme telefoons afkomstig waren van M.(...) en zijn entourage mag het toch ten zeerste verbazen dat u uw werk stopzette uit vrees dat ze naar uw werkplaats zouden komen en u er bijgevolg simpelweg van uitging dat u veilig zou zijn als u niet meer ging werken. U nam voor het overige ook geen bijkomende veiligheidsmaatregelen maar bleef gewoon thuis wonen met uw familie. U zou er niet bij hebben stilgestaan dat u ook thuis kon worden gezocht. U zou dit niet hebben verwacht daar u niet kon bedenken hoe ze aan uw adres zou kunnen komen (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Dat u, die ervan uitging dat u door M.(...) en zijn mensen werd belaagd, er niet bij zou hebben stilgestaan dat zij via de personeelsdienst van Binnenlandse Zaken mogelijks aan uw adres zouden geraken, is niet aannemelijk. Opmerkelijk is tevens het feit dat u, die opmerkte dat u mede om uw familie te beschermen, uw werk stopzette, niet eens de moeite nam om uw familie in te lichten over de problemen die u op uw werk kende. Indien u effectief vreesde voor uw familie en schrik had dat uw vader mogelijks zou kunnen worden neergeschoten wanneer hij boodschappen ging doen, kan toch logischerwijs worden verondersteld dat u uw familie zou proberen in veiligheid te brengen, minstens hen zou hebben ingelicht over de eventuele risico's die ze, volgens u, mogelijks liepen (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Dat u ook voorts, nadat u op 23 juni 2014 van uw moeder vernam dat een collega/vriend u thuis was komen opzoeken, niets ondernam om uzelf en uw familie in veiligheid te brengen én uw familie ook nu - tot op heden - nog steeds niet informeerde over de gebeurtenissen op uw werk, is toch wel zeer opmerkelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 28 en 29).

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de essentiële elementen van uw vluchtrelaas niet éénsluierend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 1 juni 2014 werd opgebeld door een voor u onbekende officier van het Ministerie van Binnenlandse Zaken met de vraag om langs te komen (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Volgens uw verklaringen op het CGVS werd u die dag gebeld door uw eigen overste, 'muqadem' K.(...), met de melding dat u niet naar kantoor moest maar naar het ministerie moest gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Na uw gehoor wijzigde u via een schrijven van uw advocaat nogmaals uw verklaringen en stelde u dat u op 1 juni 2014 werd gebeld door iemand uit de entourage van M.(...). Dat u meermaals uw verklaringen wijzigt komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien is het wel opmerkelijk dat u zich niet zou herinneren of u nu door een onbekende werd gebeld met de melding u naar het ministerie te begeven, dan wel of u door uw eigen overste werd gebeld. Dat u in uw laatste versie weer opmerkt dat u op 1 juni 2014 door een onbekende werd opgebeld is des te merkwaardig, temeer u voor het CGVS nog beweerde dat u niemand inlichtte over uw beslissing om niet meer naar uw werk terug te keren omdat u aan iedereen twijfelde. U verduidelikte hierbij dat u immers op 1 juni door uw eigen overste was opgebeld met de boodschap dat u zich naar het ministerie moest begeven (zie gehoorverslag CGVS p. 29). Nog volgens de vragenlijst ingevuld bij de DVZ werd u door de onbekende

officier gevraagd om informatie te verzamelen over collega's die banden hadden met de lokale inwoners van Tarmiya (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS stelde u dan weer dat u door M.(...) gevraagd werd informatie te verzamelen over de inwoners van Tarmiya zelf (zie gehoorverslag CGVS p. 24 en 25). Waar u voorts op het CGVS nog beweerde dat M.(...) u inlichtte over zijn plan om wapens Tarmiya binnen te smokkelen om soennitische inwoners te doden (zie gehoorverslag CGVS p. 25 en 26), repte u hierover echter met geen woord op de DVZ. Waar u voorts nog op de DVZ verklaarde dat u volgend op het telefoontje dat u kreeg op 18 juni 2014 dagelijks werd gebeld door onbekenden en telkens dezelfde vraag werd gesteld, i.c. of u al had gedaan wat u gevraagd was (zie vragenlijst CGVS vraag 5), stelde u op het CGVS dat u in de dagen volgend op 18 juni 2014 nog meermaals werd gebeld maar nooit uw telefoon opnam (zie vragenlijst CGVS p. 27). U geconfronteerd met deze ongerijmdheid beperkte u zich tot de loutere bewering dat u op de DVZ hetzelfde verklaarde als op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Overeenkomstig uw beweringen op de DVZ was u voorts thuis toen een onbekend persoon u daar kwam opzoeken. Die persoon zou u bovendien hebben meegedeeld dat u de gevraagde informatie zo snel mogelijk moest doorgeven (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Nochtans beweerde u op het CGVS dan weer dat u niet thuis was toen die onbekende persoon op 23 juni langskwam. U zou pas later van uw moeder vernomen hebben dat er iemand voor u was langsgeweest (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Ook hier stelde u opnieuw zonder meer dat u op de DVZ hetzelfde had verklaard als wat u op het CGVS aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Voorts verklaarde u op de DVZ dat u op 29 juni 2014 niet thuis was toen uw woning werd beschoten (zie vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u op het CGVS dan weer beweerde wel thuis te zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Opnieuw haalde u aan zowel voor de DVZ als voor het CGVS dezelfde verklaringen te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS p. 30). U stelde ook nog dat de tolk op de DVZ uw verklaringen misschien niet goed had overgebracht. U er echter op gewezen dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS beweerde dat er geen problemen waren op de DVZ én uw bewering dat uw verklaringen in het DVZ-verslag in overeenstemming waren met wat u op de DVZ had verteld, merkte u op dat u dat allemaal niet kon lezen om te zien of het DVZ-verslag in orde was. U werd er vervolgens op gewezen dat uw verklaringen op de DVZ u in het Arabisch werden voorgelezen en u aldus de kans had om te melden dat uw verklaringen niet correct waren weergegeven. U haalde uiteindelijk aan dat u zich misschien niet goed had geconcentreerd op uw verhaal, al 9 maanden had moeten wachten gezien de Dublinprocedure en niet merkte dat er fouten in stonden (zie gehoorverslag CGVS p. 30 en 2). Dit is niet aannemelijk temeer uw verklaringen op quasi alle essentiële punten van uw relaas ongerijmdheden bevatten. Ongeacht de duur van de procedure is het niet onredelijk van een asielzoeker te verwachten dat hij, wat de kern van zijn relaas betreft, op een eensluidende manier zijn problemen kan weergeven indien zijn verklaringen de waarheid bevatten. U stelde tot slot op de DVZ te vrezen voor executie (zie vragenlijst CGVS vraag 5) terwijl u op het CGVS dan weer aanhaalde te hebben gehoord dat er in geval van desertie een gevangenisstraf wordt opgelegd (zie gehoorverslag CGVS p. 30).

Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend en die aan de basis lagen van uw beslissing te deserteren. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat u geen informatie heeft over de verdere evolutie van uw problemen. U verklaarde dienaangaande dat u voor uw vertrek, via uw vriend en collega A.(...), zou vernomen hebben dat er een onderzoek tegen u werd geopend omwille van uw desertie. Via A.(...) zou u in het bezit zijn geraakt van een kopie van een intern document hieromtrent (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Op welke manier en via wie A.(...)aan dit document geraakte, is u echter niet duidelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 16). U gevraagd naar de stand van het onderzoek in verband met uw desertie, moest u het antwoord schuldig blijven. U zou wel informatie hebben gevraagd aan A.(...), maar hij zou u hebben laten weten dat hij hier niet naar durft te vragen uit vrees er zelf bij betrokken te worden (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Het is in casu wel opmerkelijk dat A.(...) voor uw vertrek er in slaagt een intern document voor u te bemachtigen - wat toch ook de nodige gevolgen voor hem kon hebben - maar vervolgens niet de mogelijkheid heeft zich bijkomend over de stand van zaken te informeren. U merkte hierbij op dat het voor A.(...) al een groot risico inhield om dit document voor u te bemachtigen en dat hij nu geen verdere stappen meer durft nemen (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Los van deze vaststelling dient voorts nog te worden opgemerkt dat u blijkbaar ook geen enkel idee heeft van de eventuele sanctie(s) die u kan opgelegd worden omwille van uw desertie. U heeft hiernaar ook geen enkele navraag gedaan. U merkte op dat er u misschien nog bijkomende aanklachten ten laste worden gelegd, doch dit blijkt dan weer een louter vermoeden te zijn van uw kant dat op geen enkel concreet gegeven gesteund is (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Indien u daadwerkelijk vreest voor vervolging omwille van uw desertie, kan toch worden verondersteld dat u zich hieromtrent terdege zou informeren om een zo duidelijk mogelijk zicht te krijgen op het risico dat u mogelijks loopt in geval van een eventuele terugkeer. Dat u aldus daadwerkelijk deserteerde en hierom thans een risico loopt heeft u ook niet aannemelijk gemaakt. Dat u een verzuimbrieven van uw werkgever alsook een document voorlegt

waaruit blijkt dat een onderzoek naar u werd opgestart omwille van uw desertie, kan hier geen ander licht op werpen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in kader van een coherent en geloofwaardig relaas. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat zulks in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, zodat de bewijswaarde van Iraakse stukken sowieso slechts relatief is.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande bevindingen dient dan ook te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Zulks blijkt voorts eens te meer uit het feit dat u Irak heeft verlaten met uw eigen paspoort. U verklaarde hieromtrent dat u zich met de smokkelaar aanmeldde bij de Italiaanse ambassade waar u een visum verkreeg. Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van uw desertie, is het hoegenaamd niet geloofwaardig dat u met uw eigen paspoort een visum zou aanvragen en op die manier het land uit reisde. Ook al zou u vanuit Noord-Irak het land verlaten hebben, het loutere feit dat u toch het risico nam om legaal het land te verlaten is niet aannemelijk indien u daadwerkelijk door uw eigen overheid zou worden gezocht.

Gezien bovenstaande bemerkingen moet worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. De vluchtelingenstatus kan u aldus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle

over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hun repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan u ook de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u voorgelegde stukken kunnen hier geen ander licht op werpen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart en voedselrantsoenkaart bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw herkomst uit Bagdad, doch deze elementen staan niet ter discussie. De stukken die u voorlegde betreffende uw aanstelling en werkzaamheden bij de Directie Interne Zaken, Ministerie van Binnenlandse Zaken, bevestigen dan weer uw tewerkstelling die evenmin in voorgaande wordt betwist. Het loutere feit dat u werkzaam was bij de politie, Directie Interne Zaken, Ministerie van Binnenlandse Zaken, volstaat evenwel niet om te besluiten dat u gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 vreemdelingenwet, loopt. U dient uw persoonlijke vrees en/of risico in concreto aan te tonen doch u bleef in casu in gebreke. De foto's die u voorlegde tonen een beschadigde woning, niets meer of minder. Wiens huis op de foto's te zien is en onder welke omstandigheden dit huis werd beschadigd, kan uit deze foto's niet worden afgeleid. Ook al zou het vaststaan dat het om uw woning gaat, dan nog blijkt uit deze foto's niet dat uw huis werd beschadigd op het moment, op de manier en omwille van de redenen zoals door u werd aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel – aangaande de erkenning van de status van vluchteling – benadrukt verzoeker vooreerst dat zijn afkomst uit Bagdad niet wordt betwist. Wat betreft zijn job, wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor steeds antwoordde op alle vragen rond de gevolgde cursus, de namen van de collega's/officieren en hun rang. Indien zijn relaas niet gebaseerd was op ware feiten, had hij nooit op zo'n snelle en efficiënte manier kunnen antwoorden op deze vragen, aldus verzoeker, die er te dezen nog op wijst dat hij verschillende documenten voorlegt die duidelijk aanduiden dat hij effectief tewerkgesteld was bij het Ministerie van Binnenlandse zaken.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt *“U stelde op 1 juni 2014 bij naqib M.(...) te zijn ontboden en daar de opdracht te hebben gekregen de soennitische inwoners in Tarmiya te bespioneren én vernomen te hebben dat M.(...) van plan was om wapens de regio binnen te smokkelen en soennitische inwoners op straat te vermoorden. Dat M.(...) u echter zomaar met deze opdracht zou hebben belast, dit zonder eerst te proberen een duidelijk beeld te krijgen van uw visie en mogelijke loyaliteit ten aanzien van zijn toch wel verregaand plan, is niet aannemelijk.”*, laat verzoeker gelden dat Tarmiya een heel gevaarlijk stad is, dat sjiieten bang zijn om daar te gaan en dat hijzelf sjiit is zodat het waarschijnlijk is om te denken dat hij tegen de soennieten zou hebben gehandeld. Verzoeker voegt hieraan toe dat M. wist dat hij bang zou zijn om met de anderen over deze missie te spreken. Verzoeker wist ook dat hij zou worden gedood door de mannen van M. als hij met zijn familie zou praten. Verzoeker betoogt dat M. zijn man aldus goed heeft gekozen: een discrete soennitische man die al enige tijd werkzaam was bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Verzoeker acht het niet onmogelijk dat M. de tijd niet zou hebben genomen om te evalueren of hij de missie zou geaccepteerd hebben of niet. Hij was immers de enige sjiitische werknemer in de stad Tarmiyah. Zijn twee collega's waren soennieten. Hij was dus de ideale persoon aan wie deze missie kon voorgesteld worden, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat, indien M. hem met meer voorzorg had benaderd, hij zelf ook had kunnen twijfelen en dat hij uiteindelijk heel bang voor M. was.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat het niet duidelijk is waarom hij op 20 juni 2014 besliste om niet meer naar zijn werk terug te keren, legt verzoeker uit dat hij gestopt is met werken op 20 juni 2014 want, ook al was hij angstig door de anonieme telefoontjes die hij al sinds 18 juni 2014 kreeg, hij vermeed om ineens te stoppen met werken om niet op te vallen. Tussen 18 juni 2014 en 20 juni 2014 is eigenlijk slechts één enkele complete werkdag, aldus verzoeker, die het dan ook niet zo opmerkelijk acht dat hij gewacht zou hebben tot 20 juni 2014 om te stoppen met werken.

In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het onbegrijpelijk acht dat hij geen bepaalde veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen en dat hij simpelweg thuis bleef bij zijn familie, werpt verzoeker op dat dit de enige plaats was waar hij in veiligheid kon zijn. Zijn vader is heel oud, zijn broer is gehandicapt, hij heeft geen contact met diverse nonkels of tantes en hij heeft ook geen familie elders in Irak, buiten Bagdad. Hij had aldus geen enkele mogelijkheid om zich ergens met zijn familie te verstoppen. In ieder geval wilde hij zijn familieleden niet ongerust maken aangezien zijn vader al heel oud is en zijn broer een handicap heeft. Zij zouden volgens verzoeker hebben geleden onder het bekend maken van dit nieuws. Het was naar mening van verzoeker dat ook nutteloos om zijn familie op de hoogte brengen. Bovendien had hij geen enkele mogelijkheid om beroep te doen op de autoriteiten om zijn familie te beschermen. Het Commissariaat-generaal had naar mening van verzoeker minstens nader dienen te verklaren welke veiligheidsmaatregelen hij had moeten nemen. Hij kan moeilijk begrijpen wat hij had kunnen doen terwijl hij thuis opgesloten was met zijn oude vader en gehandicapte broer.

Voorts betoogt verzoeker dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden niet van dien aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan te tasten. Het betreft naar zijn mening geen essentiële elementen en de tegenstrijdigheden hieromtrent kunnen volgens verzoeker best liggen aan de traumatiserende aard van de gebeurtenissen die het moeilijk maken om zich exact te herinneren hoe alles is verlopen.

Wat betreft het door hem voorgelegde document waaruit moet blijken dat er een onderzoek tegen hem werd geopend omwille van zijn desertie, stelt verzoeker dat dit document als een begin van bewijs in aanmerking moet genomen worden in het evalueren van de vrees in zijn hoofde.

Omtrent het Italiaanse visum en de paspoort-kwestie, voert verzoeker aan dat het begrijpelijk is dat hij niet wist wat de smokkelaar van plan was en hoe hij tewerk is gegaan voor het visum. Het is algemeen geweten dat smokkelaars niet per se hun 'klanten' informeren over het hele proces, aldus verzoeker, die stelt dat hij veel geld heeft betaald om zijn reis toe te vertrouwen aan de smokkelaar en dat hij niet alle details over het bekomen van de papieren hoefde te weten.

Tot slot betoogt verzoeker, onder verwijzing naar de proceduregids van UNHCR en rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

In een tweede onderdeel – aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 EVRM, het begrip gewapend conflict en het begrip willekeurig geweld. *In casu* is verzoeker van mening dat hij zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel gevaar vormt voor zijn leven of persoon. Hij benadrukt hierbij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bestaan van een intern gewapend conflict in Bagdad niet in vraag stelt en tracht aan te tonen dat er in Bagdad actueel een dermate graad van willekeurig geweld gaande is dat de loutere aanwezigheid in dit gebied een ernstig gevaar vormt voor het leven van de burgers. Zo wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zelf verklaart “*de veiligheidssituatie in Bagdad is nog altijd **problematisch en ernstig***”. Verzoeker wijst erop dat er in Bagdad regelmatig terreuraanslagen door zelfmoordterroristen plaatsvinden en hij betwist dat het aantal aanvallen afneemt. Hij wijst er in dit verband op dat, zoals vermeld in de COI Focus van 6 oktober 2015 toegevoegd aan het administratief dossier, de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de aanvallen die tot en met 3 september 2015 plaatsvonden. Verzoeker meent dan ook dat de cijfers niet te vergelijken zijn, omdat voor de eerste twee jaren (2013 en 2014) het aantal geregistreerde aanslagen betrekking heeft op de aanvallen gepleegd over een periode van 12 maanden, terwijl de registratie van het aantal aanvallen voor het jaar 2015 beperkt is tot de eerste negen maanden van datzelfde jaar. Verzoeker wijst te dezen nog naar de website van Iraq Body Count, waaruit blijkt dat er in de periode van 7 juli 2015 tot 13 november 2015 in Bagdad 129 aanslagen plaatsvonden in 129 dagen. Gezien deze cijfers kan men volgens verzoeker niet concluderen dat er sprake is van een afname van het geweld in Bagdad. Hij benadrukt hierbij dat het noodzakelijk is om dezelfde gegevens te vergelijken: van 01/01/2013 tot en met 03/09/2013 hebben er 28 aanslagen plaatsgevonden in Bagdad; van 01/01/2014 tot en met 03/09/2014 waren er 33 aanslagen en van 01/01/2015 tot en met 03/09/2015 waren er 31 aanslagen. Het aantal “ernstige aanvallen” in Bagdad (in de stad en de provincie) is toegenomen in vergelijking met 2013 en is min of meer gelijk aan die van 2014. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen begaat naar mening van verzoeker dus een kennelijke beoordelingsfout met betrekking tot de redenen voor haar besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening is dat er sprake zou zijn van een daling die een herziening van de positie van het Commissariaat-generaal zou rechtvaardigen.

Verzoeker vervolgt zijn betoog als volgt: *“In de bestreden beslissing, stelt het CGVS dat de aanvallen vaker voorkomen in 2015, maar dat het aantal slachtoffers “ver onder” het aantal ligt van namelijk 2013. Deze verklaring laat toe aan het CGVS om aan te nemen dat voor de Iraakse ontheemden die hun land hebben gevluht, een terugkeer naar Bagdad geen risico inhoudt van onmenselijke en vernederende behandeling.*

Hoewel verzoeker deze bewering niet kan aantonen, verwijst hij naar de bronnen die hij gebruikt heeft in het begin van zijn uiteenzetting. De aanvallen kwamen vaker voor en het risico opdat de burgerbevolking geraakt wordt stijgt op overeenkomstige wijze.

Het CGVS heeft niet aangegeven in de bestreden beslissing, wat hij bedoelt met "ernstig". Op basis van de weergegeven gegevens in het huidig verzoek, kan de omvang van de ernstigheid worden waargenomen.

Een journalistieke bron zei inmiddels dat **"Irak kent vandaag een van de grootste golven van geweld in jaren**. Volgens een recent VN-rapport, werden minstens 12.282 burgers gedood en 23.126 gewond in 2014 ten gevolge terroristische daden en geweld, waardoor dit het de dodelijkste jaar s sinds het begin van sektarisch geweld in 2006- 2007".

Hij voegt hier aan toe dat Bagdad een stad is met een hoge bevolkingsdichtheid, gaande tot 4.637 inwoners per km². Met zoveel inwoners per km², is het duidelijk dat wanneer een bom ontploft, het dramatische gevolgen heeft voor iedereen die zich bevindt in de directe omgeving, aldus verzoeker, die er in dit verband op wijst dat 2015 in de maand november al meer dodelijke slachtoffers kende dan het gehele jaar 2013 en zich dan ook de vraag stelt hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gelet op deze cijfers, haar beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan rechtvaardigen.

Verzoeker wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld *"Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist"*. Verzoeker besluit hieruit dat het geweld in Bagdad gevolgen heeft voor alle burgers en het aldus willekeurig geweld is. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit een aantal internationale persberichten en informatie van Iraq Body Count waarin melding wordt gemaakt van de incidenten in Bagdad in de tweede helft van 2015 en het aantal slachtoffers. Verzoeker besluit op basis van de door hem aangehaalde informatie dat de dodelijke aanvallen tussen 2013 en 2015 constant zijn gebleven (met uitzondering van een piek van geweld in 2014). Hij wijst er te dezen nog op dat Canada iedere reis naar Irak ontraadt, behalve in Iraaks Koerdistan in het noordoosten, dat het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten alleen de *"essentiële reizen"* aanraden en dan nog dient het in sommige gebieden onder gewapende begeleiding te gebeuren, en dat België, dat zijn advies met betrekking tot de reizen niet heeft gewijzigd sinds februari, *"formeel"* iedere reis naar Irak afraadt onder vermelding van het *"risico dat het geweld tot in Bagdad zou uitlopen"*. Ook omschreef de voormalige coördinator van het humanitaire programma van de VN in Irak de verklaring van het US State Department omtrent de verbetering van de situatie in Irak sinds het begin van de Amerikaanse bombardementen als *"absurd"*.

Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in juni 2015 van mening was dat het willekeurig geweld in Bagdad zodanig was dat er een reëel risico bestond voor alle burgers op ernstige bedreigingen van het leven of de persoon, doch na het bevrozen van de beslissingen met betrekking tot de burgers afkomstig van Bagdad voor een paar weken vanaf begin september 2015, nu van mening is dat de situatie in Bagdad niet meer overeenkomt met een situatie die aanleiding kan geven tot de toekenning van subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal toont naar mening van verzoeker echter absoluut niet aan hoe de situatie in Bagdad veranderd zou zijn tussen de maand juni 2015 (datum van publicatie van de nota stellende dat er sprake was van een uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming zou rechtvaardigen) en oktober 2015. Verzoeker meent dat deze situatie ook niet echt veranderd is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit verzoeker als volgt: *"Verweerde erkent dat "Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn"*.

De UNHCR stelt echter dat het hele land werd getroffen, op directe of indirecte wijze, door de huidige crisis en er bij andere landen aandringt om geen gedwongen terugkeer naar Irak uit te voeren - zonder een onderscheid te maken tussen de regio's.

Verweerder erkent dat "de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstigis" maar dat er rekening moet worden gehouden met objectieve bewijzen om het reële risico te beoordelen die genoemd wordt in artikel 48, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

In het rapport van de UNHCR van oktober 2014, waarnaar verweerder meent zich te hebben verwezen, wordt gesteld dat: "Rapporten wijzen op een heropleving van sektarische represailles, met lichamen van soennitische mannen die geblinddoekt werden gevonden en geboeid, blijkbaar uitgevoerd in verschillende delen van het land, vooral in Bagdad" en dat "Bagdad blijft het centrum van frequente aanvallen met massaslachtoffers, [...] en heeft een opleving van sektarisch geweld gekend".

Artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt in § 1 van hetzelfde artikel de bedoelde ernstige inbreuken: "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

De wet van 15 december 1980 en de "Kwalificatierichtlijn" bevatten geen spoor van de vergelijking tussen de verschillende regio's van hetzelfde land om het bestaan te bepalen van ernstige bedreigingen tegen het leven, van willekeurig geweld of gewapend conflict.

Het doet er niet aan toe dat sommige steden of regio's gevaarlijker zijn dan anderen: als de stad of de regio van waaruit een asielzoeker is afkomstig, is onderworpen aan willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, de status van subsidiaire bescherming moet hem worden verleend.

In casu, schendt verweerder artikel 48/4, § 2 c) door het induceren van een notie van vergelijking in de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien stelt verweerder dat er nu in Bagdad niet sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld is zo hoog dat er ernstige redenen bestaat om te geloven dat de loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich meebrengt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging tegen het leven of de persoon in de zin van het voormelde artikel 48/4 §2 c).

Er moet worden opgemerkt dat in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 verwijst naar ernstige redenen om te geloven dat, als de eiser in brand werd gestoken, zou hij een reëel risico oplopen op ernstige schade.

Ernstige schade worden onder meer omschreven als "ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Het bestaan van een situatie van willekeurig geweld als gevolg van bedreigingen van het leven van burgers, is precies wat er wordt beschreven in artikel 48/4, § 2 c) van de wet.

Dit artikel spreekt niet van een zekere mate of een bepaalde intensiteit van willekeurig geweld. Integendeel, de aanwezigheid van willekeurig geweld impliceert bedreigingen tegen het leven van burgers.

Verweerder is van mening dat er een situatie van willekeurig geweld gaande is in Bagdad, maar is van mening dat de mate van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om overeen te komen met de definitie van subsidiaire bescherming.

Door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden, verweerder schendt artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980 door voorwaarden toe te voegen aan de wet."

Verzoeker acht in dit verband tevens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden: "A. Verweerder beweert met betrekking tot het document "UNHCR Position on returns to Iraq", van oktober 2014, dat "Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden".

De UNHCR stelt datwanneer het Verdrag van Genève niet van toepassing is op een persoon afkomstig vanuit Irak, dan kunnen er bredere criteria worden toegepast die betrekking hebben tot de status van vluchteling, zoals opgenomen in de relevante regionale instrumenten of aanvullende vormen bescherming. Desbetreffende schrijft de UNCHR zeer expliciete wijze: "asielzoekers afkomstig uit Irak die bescherming zoeken binnen de lidstaten van de Europese Unie aan wie de vluchtelingenstatus is geweigerd kunnen vallen binnen de werkingssfeer van de richtlijn Kwalificatie voor mensen die behoefte hebben aan een subsidiaire bescherming".

In casu dient men de nadruk te leggen op het feit dat de UNCHR aan de Kwalificatierichtlijn, de naam geeft van richtlijn van "personen die nood hebben aan een subsidiaire bescherming". Het is al het ware om de nadruk te leggen op dit aspect van de richtlijn, wanneer het vluchtelingenstatus geweigerd werd.

Daarom is het onjuist om te beweren dat de UNHCR de toekenning van subsidiaire bescherming niet zou aanraden ten aanzien van mensen uit Irak. De UNHCR dringt integendeel de overheden erop aan het onderzoek van de voorwaarden niet te beperken tot het status van vluchteling, maar bredere criteria van bescherming te zoeken, zoals die voor subsidiaire bescherming.

In casu, schendt de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, omdat de motivering niet voldoende adequaat is in het licht van de informatie die vervat ligt in de voornoemde bronnen.

B.

Bovendien was verweerder van mening tot in augustus 2015 dat de onderdanen van Bagdad de subsidiaire bescherming moesten verkrijgen, omwille van het willekeurige geweld dat er toen aanwezig was, maar zegt dat sinds eind oktober 2015 de situatie in Bagdad niet overeenkomt met artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980.

Verweerderlegt absoluut niet uit in welke mate de situatie is veranderd in Bagdad sinds augustus 2015, terwijl de aanvrager hierboven aangetoond heeft dat de situatie niet dermate is veranderd om een weigering tot de verlening van de subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen aangezien het absoluut niet motiveert welke veranderingen er hebben plaatsgevonden in Bagdad sinds de maand augustus 2015 die de weigering om de status van subsidiaire bescherming te verlenen kunnen rechtvaardigen.”

Tot slot betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing absoluut niet gestaafd wordt, behalve aan de hand van twee documenten waaruit een aantal informatie blijkt die op hun beurt ook niet gestaafd worden. Zo staat de COI Focus van 6 oktober 2015 de informatie die het bevat door middel van websites en URL's die niet worden genoemd (slechts de vermelding van het woord "URL" verschijnt, zonder enige precisering van het desbetreffende URL). Alle informatie die afkomstig is van het internet heeft dus geen referentie waardoor verzoeker naar eigen zeggen absoluut niet in staat is om de controle te voeren over de betwiste bronnen zodat het in het middel omschreven artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt geschonden. Verzoeker voegt hier nog aan toe *“Bovendien zijn veel referenties van de COI e-mails die niet worden overgenomen in het rapport, waarvan de auteurs soms zelfs niet worden gespecificeerd:*

- *Institute for the Study of War, email van 16/09/2015*
- *Gezaghebbende medewerker internationale organisatie in Bagdad, email van 16/09/2015*
- *VN-missie in Irak, anonieme bron, email van 02/10/2015*
- *International Organization for Migration (IOM), email van 17/09/2015 en 2/10/2015*
- *Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil), email van 6/10/2015 en 17/09/2015”*

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een artikel van Wikipedia over Al Tarmia, het document *“Note de politique de traitement: Irak”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2015, het document *“Note de politique de traitement: Irak”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2015, het document *“Note de politique de traitement: Irak”* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2015, verzoekers identiteitsdocumenten en een brief in verband met zijn desertie.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen en algemene rechtsbeginselen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen en beginselen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aanvoert doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij dit artikel, dat de eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven waarborgt, geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij in Irak zou hebben gekend en die aan de basis lagen van zijn beslissing te deserteren daar (1) hij stelde op 1 juni 2014 bij naqib M. te zijn ontboden en daar de opdracht te hebben gekregen de soennitische inwoners in Tarmiya te bespioneren en vernomen te hebben dat M. van plan was om wapens de regio binnen te smokkelen en soennitische inwoners op straat te vermoorden doch het niet aannemelijk is dat M. hem zomaar met deze opdracht zou hebben belast zonder eerst te proberen een duidelijk beeld te krijgen van zijn visie en mogelijke loyaliteit ten aanzien van zijn toch wel verregaand plan, (2) het mag verbazen dat hij, die reeds enkele dagen anonieme telefoons kreeg die hij niet beantwoordde omdat hij ervan overtuigd was dat deze telefoons afkomstig waren van de entourage van M., uiteindelijk op 20 juni 2014 besliste te stoppen met zijn werk uit vrees dat ze naar zijn werkplaats zouden komen en hij er simpelweg van uitging dat hij veilig zou zijn als hij niet meer ging werken, dat hij ook geen bijkomende veiligheidsmaatregelen nam naar gewoon thuis bleef wonen met zijn familie, dat hij er niet bij stil zou hebben gestaan dat hij ook thuis kon worden gezocht, dat hij niet eens de moeite nam om zijn familie in te lichten over de problemen die hij op zijn werk kende en de eventuele risico's die ze mogelijks liepen, dat hij ook nadat hij op 23 juni 2014 van zijn moeder vernam dat een collega/vriend hem thuis was komen opzoeken niets ondernam om zichzelf en zijn familie in veiligheid te brengen en hij zijn familie ook nu, tot op heden, nog steeds niet informeerde over de gebeurtenissen op zijn werk, (3) hij zich tegenspreekt over door wie hij op 1 juni 2014 werd opgebeld met de vraag om langs te komen (een voor hem onbekende officier van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dan wel zijn eigen overste, 'muqadem' K., dan wel iemand uit de entourage van M.), hij blijkens zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken door de onbekende officier werd gevraagd om informatie te verzamelen over collega's die banden hadden met de lokale inwoners van

Tarmiya, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat hij door M. gevraagd werd informatie te verzamelen over de inwoners van Tarmiya zelf, hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het feit dat M. hem inlichtte over zijn plan om wapens Tarmiya binnen te smokkelen om soennitische inwoners te doden, hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij volgend op het telefoontje dat hij kreeg op 18 juni 2014 dagelijks werd gebeld door onbekenden en tekens dezelfde vraag werd gesteld, *i.c.* of hij al had gedaan wat hem gevraagd was, terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelde dat hij in de dagen volgend op 18 juni 2014 nog meermaals werd gebeld maar hij nooit zijn telefoon opnam en hij zich tevens tegenspreekt over het feit of hij al dan niet thuis was toen een onbekend persoon hem daar kwam opzoeken en of hij al dan niet thuis was toen zijn woning werd beschoten zodat aldus dient te worden vastgesteld dat zijn verklaringen op quasi alle essentiële punten van zijn relaas ongerijmdheden bevatten, en hij bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde te vrezes voor executie terwijl hij op het Commissariaat-generaal aanhaalde te hebben gehoord dat er in geval van desertie een gevangenisstraf wordt opgelegd, (4) hij geen informatie heeft over de verdere evolutie van zijn problemen, hij voor zijn vertrek via zijn vriend en collega A. weliswaar zou vernomen hebben dat er een onderzoek tegen hem werd geopend omwille van zijn desertie en hij via A. in het bezit zou zijn geraakt van een kopie van een intern document hieromtrent, doch het hem niet duidelijk is via wie A. aan dit document geraakte, hij het antwoord schuldig moet blijven op de vraag naar de stand van het onderzoek in verband met zijn desertie, hij geen enkel idee heeft van de eventuele sanctie(s) die hem kan opgelegd worden omwille van zijn desertie en hij hiernaar ook geen enkele navraag heeft gedaan en zijn stelling dat er hem misschien nog bijkomende aanklachten ten laste worden gelegd een louter vermoeden van zijn kant is dat op geen enkel concreet gegeven gesteund is, (5) de verzuimbrieff van zijn werkgever alsook het document waaruit blijkt dat een onderzoek naar hem werd opgestart omwille van zijn desertie pas bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een coherent en geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* niet het geval is, en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden zodat de bewijswaarde van Iraakse stukken sowieso relatief is en (6) het hoegenaamd niet geloofwaardig is dat hij met zijn eigen paspoort een visum zou aanvragen en op die manier het land uit reisde indien hij daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van zijn desertie, (ii) hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iii) de door hem voorgelegde stukken geen ander licht kunnen werpen op de appreciatie van zijn asielaanvraag, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 december 2015 (CG nr. 1417723), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Immers, waar verzoeker vooreerst opwerpt dat hij tijdens het gehoor steeds antwoordde op alle vragen over zijn werk, in het bijzonder rond de gevolgde cursus, de namen van de collega's/officieren en hun rang, dat hij nooit op zo'n snelle en efficiënte manier had kunnen antwoorden op deze vragen indien zijn relaas niet gebaseerd was op ware feiten en dat hij bovendien verschillende documenten voorlegt die duidelijk aanduiden dat hij effectief tewerkgesteld was bij het Ministerie van Binnenlandse zaken, dient te worden benadrukt dat zijn tewerkstelling bij de politie, Directie Interne Zaken, Ministerie van Binnenlandse Zaken op zich niet wordt betwist. Verzoeker heeft echter op generlei wijze aannemelijk weten voor te stellen dat hij in het kader van de uitoefening van zijn functie problemen zou hebben gekend die hem ertoe zouden hebben gebracht te deserteren en uiteindelijk zijn land van herkomst te ontvluchten.

2.5.2. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen vooreerst op goede gronden dat weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij op 1 juni 2014 bij naqib M. zijn ontboden en daar de opdracht hebben gekregen de soennitische inwoners in Tarmiya te bespioneren en tevens vernomen hebben dat M. van plan was om wapens de regio binnen te smokkelen en soennitische inwoners op straat te vermoorden daar het niet aannemelijk is dat M. hem zomaar met deze opdracht zou hebben belast zonder eerst te proberen een duidelijk beeld te krijgen van zijn visie en mogelijke loyaliteit ten aanzien van dit toch wel verregaand plan. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aanvankelijk nog weerwoord bood waaruit duidelijk kan worden afgeleid dat hij M.'s streven naar een zuiver sjiitisch Irak niet zomaar deelde: *"Hij zei mij hem te helpen omdat onze sjiitische mensen gevaar liepen in het land. Ik zei dat ik dat inderdaad niet accepteerde en tegen het feit was dat Irakezen stierven, ongeacht of ze sjiieten of soennieten waren. Maar hij benadrukte dat het van belang was om sjiitische gemeenschap te beschermen, hij zei dat de soennieten niet van Irak waren. Hij zei dat Irak het lans was van de Sjiitische heiligdommen (...)* Reageerde u nog tegen de officier toen hij zei dat Irak enkel van de sjiieten is of zweeg u? ik wees hem erop dat er nog andere gemeenschappen waren in Irak, soennieten, Koerden, Yezidi's, ... maar toen werd hij boos en hij sloeg met zijn vuist op tafel" (administratief dossier, stuk 5, p. 24). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat hijzelf sjiiet is zodat het waarschijnlijk is om te denken dat hij tegen de soennieten zou hebben gehandeld en dat hij de ideale persoon was aan wie deze missie kon voorgesteld worden. M. kon uit verzoekers replieken immers afleiden dat hij niet bepaald bereidwillig was om zijn opdracht uit te voeren. Dat M. dan nog zijn voornemen uit de doeken zou doen is ongeloofwaardig. Dat Tarmiya een heel gevaarlijk stad is en verzoeker er de enige sjiitische werknemer was, kan voorgaande appreciatie niet ombuigen. Niets belette de officier immers om een sjiitische ambtenaar, die het vertrouwen genoot dat hij de opdracht loyaal zou uitvoeren, met dit doel naar de politieafdeling van Tarmiya over te plaatsen. Ook het verweer dat verzoeker bang was en dat M. dit wist, kan de Raad te dezen niet overtuigen. Angst is immers niet het aangewezen middel om zich van iemands loyaleiteit te verzekeren. Verzoeker kon immers het voornemen verklikken of verdwijnen zodat het plan niet zou uitgevoerd kunnen worden.

2.5.3. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt: *"U verklaarde voorts dat u op 18 juni 2014 werd opgebeld met de vraag hoever u stond met uw opdracht en vervolgens nog gedurende enkele dagen anonieme telefoons kreeg die u echter niet beantwoordde. U was er immers van overtuigd dat deze telefoons afkomstig waren van de entourage van M.(...) (zie gehoorverslag CGVS p. 26 en 27). U zou uiteindelijk op 20 juni 2014 hebben beslist om niet meer naar uw werk terug te keren, dit uit schrik. (...) Zo stelde u dat u uw werk stopte omdat ze uw telefoonnummer hadden en u vreesde dat ze naar uw werk zouden komen. U er echter op gewezen dat ze uw telefoonnummer voordien toch al hadden, herhaalde u nogmaals te vrezen dat ze naar uw werk zouden komen. Uiteindelijk haalde u nog aan dat u uw werk stopte omdat u uw familie moest beschermen. U vreesde dat uw vader mogelijks ergens onderweg zou kunnen worden*

doodgeschoten (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Gezien u ervan uitging dat de anonieme telefoons afkomstig waren van M.(...) en zijn entourage mag het toch ten zeerste verbazen dat u uw werk stopzette uit vrees dat ze naar uw werkplaats zouden komen en u er bijgevolg simpelweg van uitging dat u veilig zou zijn als u niet meer ging werken. U nam voor het overige ook geen bijkomende veiligheidsmaatregelen maar bleef gewoon thuis wonen met uw familie. U zou er niet bij hebben stilgestaan dat u ook thuis kon worden gezocht. U zou dit niet hebben verwacht daar u niet kon bedenken hoe ze aan uw adres zou kunnen komen (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Dat u, die ervan uitging dat u door M.(...) en zijn mensen werd belaagd, er niet bij zou hebben stilgestaan dat zij via de personeelsdienst van Binnenlandse Zaken mogelijks aan uw adres zouden geraken, is niet aannemelijk. Opmerkelijk is tevens het feit dat u, die opmerkte dat u mede om uw familie te beschermen, uw werk stopzette, niet eens de moeite nam om uw familie in te lichten over de problemen die u op uw werk kende. Indien u effectief vreesde voor uw familie en schrik had dat uw vader mogelijks zou kunnen worden neergeschoten wanneer hij boodschappen ging doen, kan toch logischerwijs worden verondersteld dat u uw familie zou proberen in veiligheid te brengen, minstens hen zou hebben ingelicht over de eventuele risico's die ze, volgens u, mogelijks liepen (zie gehoorverslag CGVS p. 27). Dat u ook voorts, nadat u op 23 juni 2014 van uw moeder vernam dat een collega/vriend u thuis was komen opzoeken, niets ondernam om uzelf en uw familie in veiligheid te brengen én uw familie ook nu - tot op heden - nog steeds niet informeerde over de gebeurtenissen op uw werk, is toch wel zeer opmerkelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 28 en 29).¹ Waar verzoeker het feit dat hij geen veiligheidsmaatregelen heeft genomen tracht te vergoelijken, stellende dat zijn huis de enige plaats was waar hij in veiligheid kon zijn, dat hij geen contact heeft met diverse nonkels of tantes en hij ook geen familie heeft elders in Irak, buiten Bagdad, en dat hij aldus geen enkele mogelijkheid had om zich ergens met zijn familie te verstoppen, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hijzelf na de beschieting van zijn huis op 29 juni 2014 zijn woning verlaten heeft en is ondergedoken bij een vriend in de wijk Adhamiya, waar hij bleef tot 17 oktober 2014, en dat zijn ganse familie sinds de aanval op hun huis bij kennissen/familie van zijn vader in de wijk Al Mahmudiya aan de rand van Bagdad woont (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 14-15). Hieruit blijkt aldus dat zij wel degelijk de mogelijkheid hadden om zich reeds eerder in veiligheid te brengen. Evenmin kan verzoeker ernstig volhouden dat het nutteloos was om zijn familie op de hoogte brengen. Aangezien verzoeker verklaarde dat hij zijn werkt stopte, mede om zijn familie te beschermen, en hij naar eigen zeggen angst had dat zijn vader mogelijks zou kunnen worden neergeschoten wanneer hij boodschappen ging doen, is het allerminst nutteloos om zijn familie trachten in veiligheid te brengen of hen minstens in te lichten over de eventuele risico's die ze mogelijks liepen.

2.5.4. Doorslaggevend om te besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, is evenwel de vaststelling dat zijn verklaringen op quasi alle essentiële punten van zijn relaas ongerijmdheden bevatten, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing: "Voorts dient ook te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande de essentiële elementen van uw vluchtrelaas niet éénsluitend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u op 1 juni 2014 werd opgebeld door een voor u onbekende officier van het Ministerie van Binnenlandse Zaken met de vraag om langs te komen (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Volgens uw verklaringen op het CGVS werd u die dag gebeld door uw eigen overste, 'muqadem' K.(...), met de melding dat u niet naar kantoor moest maar naar het ministerie moest gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 24). Na uw gehoor wijzigde u via een schrijven van uw advocaat nogmaals uw verklaringen en stelde u dat u op 1 juni 2014 werd gebeld door iemand uit de entourage van M.(...). Dat u meermaals uw verklaringen wijzigt komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Bovendien is het wel opmerkelijk dat u zich niet zou herinneren of u nu door een onbekende werd gebeld met de melding u naar het ministerie te begeven, dan wel of u door uw eigen overste werd gebeld. Dat u in uw laatste versie weer opmerkt dat u op 1 juni 2014 door een onbekende werd opgebeld is des te merkwaardig, temeer u voor het CGVS nog beweerde dat u niemand inlichtte over uw beslissing om niet meer naar uw werk terug te keren omdat u aan iedereen twijfelde. U verduidelijkte hierbij dat u immers op 1 juni door uw eigen overste was opgebeld met de boodschap dat u zich naar het ministerie moest begeven (zie gehoorverslag CGVS p. 29). Nog volgens de vragenlijst ingevuld bij de DVZ werd u door de onbekende officier gevraagd om informatie te verzamelen over collega's die banden hadden met de lokale inwoners van Tarmiya (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS stelde u dan weer dat u door M.(...) gevraagd werd informatie te verzamelen over de inwoners van Tarmiya zelf (zie gehoorverslag CGVS p. 24 en 25). Waar u voorts op het CGVS nog beweerde dat M.(...) u inlichtte over zijn plan om wapens Tarmiya binnen te smokkelen om soennitische inwoners te doden (zie gehoorverslag CGVS p. 25 en 26), rept u hierover echter met geen woord op de DVZ. Waar u voorts nog op de DVZ verklaarde dat u volgend op het telefoontje dat u kreeg op 18 juni 2014 dagelijks werd gebeld door onbekenden en telkens dezelfde vraag werd gesteld, i.c. of u al had gedaan wat u gevraagd was (zie vragenlijst CGVS vraag 5), stelde u op het CGVS dat u

in de dagen volgend op 18 juni 2014 nog meermaals werd gebeld maar nooit uw telefoon opnam (zie vragenlijst CGVS p. 27). U geconfronteerd met deze ongerijmdheid beperkte u zich tot de loutere bewering dat u op de DVZ hetzelfde verklaarde als op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Overeenkomstig uw beweringen op de DVZ was u voorts thuis toen een onbekend persoon u daar kwam opzoeken. Die persoon zou u bovendien hebben meegedeeld dat u de gevraagde informatie zo snel mogelijk moest doorgeven (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Nochtans beweerde u op het CGVS dan weer dat u niet thuis was toen die onbekende persoon op 23 juni langskwam. U zou pas later van uw moeder vernomen hebben dat er iemand voor u was langsgeweest (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Ook hier stelde u opnieuw zonder meer dat u op de DVZ hetzelfde had verklaard als wat u op het CGVS aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Voorts verklaarde u op de DVZ dat u op 29 juni 2014 niet thuis was toen uw woning werd beschoten (zie vragenlijst CGVS vraag 5), terwijl u op het CGVS dan weer beweerde wel thuis te zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 28). Opnieuw haalde u aan zowel voor de DVZ als voor het CGVS dezelfde verklaringen te hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS p. 30). U stelde ook nog dat de tolk op de DVZ uw verklaringen misschien niet goed had overgebracht. U er echter op gewezen dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS beweerde dat er geen problemen waren op de DVZ én uw bewering dat uw verklaringen in het DVZ-verslag in overeenstemming waren met wat u op de DVZ had verteld, merkte u op dat u dat allemaal niet kon lezen om te zien of het DVZ-verslag in orde was. U werd er vervolgens op gewezen dat uw verklaringen op de DVZ u in het Arabisch werden voorgelezen en u aldus de kans had om te melden dat uw verklaringen niet correct waren weergegeven. U haalde uiteindelijk aan dat u zich misschien niet goed had geconcentreerd op uw verhaal, al 9 maanden had moeten wachten gezien de Dublinprocedure en niet merkte dat er fouten in stonden (zie gehoorverslag CGVS p. 30 en 2). Dit is niet aannemelijk temeer uw verklaringen op quasi alle essentiële punten van uw relaas ongerijmdheden bevatten. Ongeacht de duur van de procedure is het niet onredelijk van een asielzoeker te verwachten dat hij, wat de kern van zijn relaas betreft, op een eensluidende manier zijn problemen kan weergeven indien zijn verklaringen de waarheid bevatten. U stelde tot slot op de DVZ te vrezen voor executie (zie vragenlijst CGVS vraag 5) terwijl u op het CGVS dan weer aanhaalde te hebben gehoord dat er in geval van desertie een gevangenisstraf wordt opgelegd (zie gehoorverslag CGVS p. 30).” Verzoeker doet in het verzoekschrift geen enkele poging om deze tegenstrijdigheid te weerleggen of te verklaren, doch beperkt zich er toe deze te minimaliseren door te stellen dat het geen essentiële elementen van zijn vluchtverhaal uitmaken. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden wel degelijk essentiële elementen van zijn vluchtrelaas daar zij allen betrekking hebben op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit zijn land van herkomst, zodat het geheel van voorgaande vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen finaal ondermijnt.

Ook het verweer dat de tegenstrijdigheden best kunnen liggen aan de traumatiserende aard van de gebeurtenissen die het moeilijk maken om zich exact te herinneren hoe alles is verlopen, kan de Raad allerminst overtuigen. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals blijkt uit het voorgaande, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress, emoties of trauma verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een coherente, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit niets blijkt aldus dat verzoeker tijdens het uiteenzetten van zijn asielmotieven moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om correcte en coherente verklaringen af te leggen.

2.5.5. Met de loutere stelling dat het door hem neergelegde document waaruit moet blijkt dat er een onderzoek tegen hem werd geopend omwille van zijn desertie als een begin van bewijs in aanmerking moet genomen worden in het evalueren van de vrees in zijn hoofd, slaagt verzoeker er voorts niet in afbreuk te doen aan het geheel van de vaststellingen en overwegingen waar in de bestreden beslissing terecht wordt uiteengezet als volgt: *“Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat u geen*

informatie heeft over de verdere evolutie van uw problemen. U verklaarde dienaangaande dat u voor uw vertrek, via uw vriend en collega A.(...), zou vernomen hebben dat er een onderzoek tegen u werd geopend omwille van uw desertie. Via A.(...) zou u in het bezit zijn geraakt van een kopie van een intern document hieromtrent (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Op welke manier en via wie A.(...)aan dit document geraakte, is u echter niet duidelijk (zie gehoorverslag CGVS p. 16). U gevraagd naar de stand van het onderzoek in verband met uw desertie, moest u het antwoord schuldig blijven. U zou wel informatie hebben gevraagd aan A.(...), maar hij zou u hebben laten weten dat hij hier niet naar durft te vragen uit vrees er zelf bij betrokken te worden (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Het is in casu wel opmerkelijk dat A.(...) voor uw vertrek er in slaagt een intern document voor u te bemachtigen - wat toch ook de nodige gevolgen voor hem kon hebben - maar vervolgens niet de mogelijkheid heeft zich bijkomend over de stand van zaken te informeren. U merkte hierbij op dat het voor A.(...) al een groot risico inhield om dit document voor u te bemachtigen en dat hij nu geen verdere stappen meer durft nemen (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Los van deze vaststelling dient voorts nog te worden opgemerkt dat u blijkbaar ook geen enkel idee heeft van de eventuele sanctie(s) die u kan opgelegd worden omwille van uw desertie. U heeft hiernaar ook geen enkele navraag gedaan. U merkte op dat er u misschien nog bijkomende aanklachten ten laste worden gelegd, doch dit blijkt dan weer een louter vermoeden te zijn van uw kant dat op geen enkel concreet gegeven gesteund is (zie gehoorverslag CGVS p. 30). Indien u daadwerkelijk vreest voor vervolging omwille van uw desertie, kan toch worden verondersteld dat u zich hieromtrent terdege zou informeren om een zo duidelijk mogelijk zicht te krijgen op het risico dat u mogelijks loopt in geval van een eventuele terugkeer. Dat u aldus daadwerkelijk deserteerde en hierom thans een risico loopt heeft u ook niet aannemelijk gemaakt. Dat u een verzuimbrief van uw werkgever alsook een document voorlegt waaruit blijkt dat een onderzoek naar u werd opgestart omwille van uw desertie, kan hier geen ander licht op werpen. Documenten hebben immers pas bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in kader van een coherent en geloofwaardig relaas. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat zulks in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, zodat de bewijswaarde van Iraakse stukken sowieso slechts relatief is." Ook deze motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5.6. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat het hoegenaamd niet geloofwaardig is dat verzoeker met zijn eigen paspoort een visum zou aanvragen en op die manier het land uit reisde indien hij daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben omwille van zijn desertie. Dat verzoeker naar eigen zeggen niet weet hoe de smokkelaar tewerk is gegaan om het visum te bekomen, doet niets af aan het besluit dat het feit dat verzoeker de beslissing nam om legaal, met zijn eigen paspoort, het land te verlaten verder afbreuk doet aan de door hem beweerde vrees voor vervolging. Indien hij daadwerkelijk meent te moeten vrezen voor vervolging omwille van zijn beweerde desertie kan er immers logischerwijs worden verondersteld dat hij geen ruchtbaarheid zou geven aan zijn vertrek en dat hij ten allen tijde zou willen vermijden dat de autoriteiten hem alsnog zouden kunnen vatten. Het feit dat hij ook zonder problemen het land kon verlaten, toont eens te meer aan dat hij niet werd geïdendeerd.

2.5.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten volledig ongemoeid laat. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.5.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongelooftwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden,

maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak

minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De argumentatie in het verzoekschrift met de uitgebreide verwijzing naar cijfermateriaal van Iraq Body Count kan deze appreciatie niet ombuigen. Ook met de verwijzing naar de reisadviezen voor Irak van Canada, het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten en België, welke overigens slechts gericht zijn aan de respectieve onderdanen die van plan zijn om naar Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormen voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.).

Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak. Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

2.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Tot slot kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog waar hij stelt dat de correctheid van de informatie vervat in het administratief dossier niet kan worden nagegaan. Waar verzoeker zich beklagt over de referenties in de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015, wijst de Raad erop dat alle referenties, met inbegrip van de websites en de volledige URL's waar de informatie waarnaar wordt verwezen in de voetnoten kan worden teruggevonden, volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus achteraan het document, en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkerrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten, wat hij *in casu* ook tracht te doen op pagina 10 tem 26 van zijn verzoekschrift.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtcollege, besluit de Raad dat de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015, dat een algemeen rapport betreft waarin de algemene veiligheidssituatie in Bagdad beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en

onpartijdige manier de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker toont met de kritiek in het verzoekschrift op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS